

PARAULA I VIDA

Estimem els sacerdots, dons de Jesús a l'Església

El dia 24, enguany solemnitat del Sagrat Cor de Jesús, seran ordenats a la Catedral dos nous preveres al servei de la Diòcesi, Àlex i Jerrick, colombià i filipí, ben arrelats ja entre nosaltres. Serà una joiosa festa per al Bisbe i tot el presbiteri que els acollim i per a tota la Diòcesi. Per la gràcia de l'Esperit Sant, seran fets representants de Crist, pastors missioners i germans que faran camí de servei humil i de fe amb tota l'Església. Pregueu per ells, estimeu-los i ajudeu-los sempre, perquè siguin bons sacerdots segons el Cor de Jesús!

Hem d'estimar molt els nostres sacerdots en aquests moments concrets que vivim. Potser la pandèmia i l'ambient secularitzat i fins hostil envers el celibat, influeixen per viure un cert decaïment i dificultats diverses. Ens cal retrobar i mantenir l'esperança com a virtut cristiana, la feble i petita esperança, que dona sentit a tot, que s'arrela en la gràcia de Déu i en la confiança en l'acció de l'Esperit Sant que és el do del Senyor que ens empeny: «*rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem i fins als límits més llunyans de la terra*» (Ac 1,8). Agraïm aquests dies el do que, per la imposició de les mans (cf. 2Tim 1,6), són tots els sacerdots i diaques, en bé del Poble de Déu.

Els sacerdots viuen el seu ministeri com a «sagrament de la proximitat del Bon Pastor», entenent la «proximitat» com a virtut humana, actitud transversal i identitat sacerdotal. El Papa Francesc, el passat 17 de febrer en el *Simposi sobre el sacerdoti*, va parlar de les 4 proximitats de tot sacerdot:

1. La proximitat a Déu, font constitutiva de la seva identitat. Els preveres han de ser homes de Déu per a tothom, revelar el seu rostre, i tenir intimitat amb Ell. Són elegits per Déu, porten la seva benedicció per sempre, i li han d'estar

units, amb una vida espiritual seriosa i profunda que brolli del ministeri.

2. Proximitat amb el Bisbe. És pare, germà i amic del sacerdot. I aquesta relació es fa profunda amb l'obediència. L'art d'escoltar-se mútuament i cercar la voluntat de Déu amb altres, mai sols. Comporta exigència per als preveres i alhora per al Bisbe. I fins també per a la comunitat, ja que tots obeïm a Déu.

3. Proximitat entre els mateixos sacerdots, amb fraternitat presbiteral. Acollir deliberadament ser sants amb els altres. Hi ha una íntima fraternitat sacerdotal que uneix sacramentalment els preveres entre si. Caldrà estimar-se, fomentar noves formes de fraternitat, per a no viure ni estar sols. Amistat i fraternitat entre les generacions i viscudes des de la caritat pastoral, que es conjuga amb el celibat viscut madurament, i sols per amor.

4. La proximitat al Poble sant de Déu, que dona sentit de pertinença en la Diòcesi i arreu. Els sacerdots han de viure amb el poble, a prop seu, al servei dels qui els necessiten, vinculats amb la germana pobresa. Sempre oberts i vivint la misericòrdia, el servei, la paternitat envers tothom, amb esperit diocesà i estimació per tots, especialment els pobres, sense tancaments.

Donem gràcies per aquests dos nous preveres que ens regala el Senyor, que venen a estimar tothom amb l'amor misericordiós del Bon Pastor i abandonant-se amb confiança plena al Sagrat Cor de Jesús, que els ha elegit i els envia a servir i a donar la vida. Són ben conscients que porten aquest tresor en vasos d'argila, i que necessitaran de la gràcia de Déu i de l'amor real dels fidels.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Jornades sobre el Copríncep episcopal Simeó de Guinda

Les XXIII Jornades de la Societat Andorrana de les Ciències (SAC) van aprofundir en la figura de «Simeó de Guinda, el Copríncep desconegut».

Organitzades per la SAC i pel col·lectiu recentment creat «Simeó de Guinda», es van celebrar a Sant Julià de Lòria, i s'hi va fer present Mons. Vives.

S'hi van exposar onze ponències presencials on es tractà del Copríncep d'Andorra i Bisbe d'Urgell, Simeó de Guinda i Apeztegui, pirinenc, navarrès del poble d'Epartza, a la Vall de Salazar, que va jugar un paper fonamental perquè Andorra no fos fagocitada pels regnes d'Espanya ni de França, un cop executats els Decrets de Nova Planta, promulgats per Felip V, l'any 1716.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Construïm una comunitat que somia

Avui és la festa del Corpus Christi i el Dia de Càritas. Corpus i Càritas són dos aspectes de la mateixa realitat que s'il·luminen mútuament. La caritat porta a l'Eucaristia i l'Eucaristia alimenta la caritat.

Cada any, per Corpus, Càritas ens fa arribar el seu missatge per desvetllar la nostra consciència a col·laborar a la seva obra social. El lema per a la campanya d'enguany: «**Construïm una comunitat que somia.**»

—Construïm: a Càritas no som uns teòrics o uns ideòlegs. No ens mirem els esdeveniments des de fora. Volem

ser persones actives, que acullen, escolten, promouen i orienten a tota persona en l'esforç d'assolir la seva pròpia dignitat i l'accés als drets bàsics i fonamentals dels éssers humans.

—Una comunitat. Som ben conscients que la vida no la vivim sols. Formem grup, comunitat de persones interrelacionades, creant vincles i dependències mútues. Avui ningú no pot anar sol per la vida. I a Càritas volem ser una comunitat que acull, una comunitat que guareix, una comunitat que acompanya. I, sobretot,

—Una comunitat que somia. Somiar, compartir somnis, no és una cosa abs-

tracta que ens allunya de la realitat. Ans al contrari, somiar ens obre camins de futur, de possibilitats noves, i de transformació. Somiar ens permet crear, anhelar i projectar l'esperança d'una vida diferent i millor per a tothom.

Venim de temps difícils en els quals hem fet bandera de la resistència que ens ha ajudat a afrontar i vèncer la pandèmia. Però no n'hi ha prou. Ara ens toca somiar, ens cal mirar endavant amb esperança per buscar horitzons més amplis que ens permetin recrear l'existència, les oportunitats i els projectes de vida de tothom.

Càritas ens estimula a construir una comunitat que somia, vetlla, cuida i protegeix la dignitat i els drets humans de tothom.

Una comunitat que somia en uns espais de diàleg i de trobada entre les persones, des de la seva diversitat.

Una comunitat que somia i vol viure agermanada amb la creació i que pren consciència de la importància de cuidar la casa comuna.

En la festa de Corpus ajudem-nos mútuament a fer realitat els somnis de Càritas.

Mn. Ramon Sàrries

PALABRA Y VIDA

Amemos a los sacerdotes, dones de Jesús a la Iglesia

El próximo día 24, solemnidad del Sagrado Corazón de Jesús, serán ordenados en la Catedral dos nuevos presbíteros al servicio de la Diócesis, Álex y Jerrick, colombiano y filipino, bien encarnados ya entre nosotros. Será una gozosa fiesta para el obispo y todo el presbiterio que les acogemos y para toda la Diócesis. Por la gracia del Espíritu Santo, serán hechos representantes de Cristo, pastores misioneros y hermanos que harán camino de servicio humilde y de fe con toda la Iglesia. ¡Orad por ellos, amadlos y ayudadles siempre, para que sean buenos sacerdotes según el Corazón de Jesús!

Debemos amar mucho a nuestros sacerdotes en estos momentos concretos que vivimos. Quizás la pandemia y el ambiente secularizado y hasta hostil hacia el celibato, influyen para vivir cierto decaimiento y dificultades diversas. Debemos reencontrar y mantener la esperanza como virtud cristiana, la débil y pequeña esperanza, que da sentido a todo, que se enraza en la gracia de Dios y en la confianza en la acción del Espíritu Santo, que es el don del Señor que nos empuja: «recibiréis la fuerza del Espíritu Santo que va a venir sobre vosotros y seréis mis testigos en Jerusalén y hasta el confín de la tierra» (Hch 1,8). Agradecemos estos días el don que, por la imposición de las manos (cf. 2Tm 1,6), son todos los sacerdotes y diáconos, en bien del Pueblo de Dios.

Los sacerdotes viven su ministerio como «sacramento de la proximidad del Buen Pastor», entendiéndolo la «proximidad» como virtud humana, actitud transversal e identidad sacerdotal. El Papa Francisco, el pasado 17 de febrero en el *Simposio sobre el sacerdocio*, habló de las 4 proximidades de todo sacerdote:

1. La proximidad a Dios, fuente constitutiva de su identidad. Los presbíteros deben ser hombres de Dios para todos, revelar su rostro y tener intimidad con Él. Son elegidos por Dios, llevan su bendición por siempre, y deben estarle unidos, con una vida espiritual seria y profunda, que brote del ministerio.

2. Proximidad con el Obispo. Es padre, hermano y amigo del sacerdote. Y esa relación se hace profunda con la obediencia. El arte de escucharse mutuamente y buscar la voluntad de Dios con otros, nunca solos. Conlleva exigencia para los presbíteros y al mismo tiempo para el obispo. Y hasta también para la comunidad, pues todos obedecemos a Dios.

3. Proximidad entre los mismos sacerdotes, con fraternidad presbiteral. Acoger deliberadamente ser santos con los demás. Se da una íntima fraternidad sacerdotal que une sacramentalmente a los presbíteros entre sí. Habrá que amarse, fomentar nuevas formas de fraternidad, para no vivir ni estar solos. Amistad y fraternidad entre las generaciones y vidas desde la caridad pastoral, que se conjuga con el celibato vivido maduramente, y sólo por amor.

4. La proximidad al Pueblo santo de Dios, que da sentido de pertenencia a la Diócesis y en todas partes. Los sacerdotes deben vivir con el pueblo, cerca de ellos, al servicio de quienes los necesitan, vinculados con la hermana pobreza. Siempre abiertos y viviendo la misericordia, el servicio, la paternidad hacia todos, con espíritu diocesano y cariño por todos, especialmente los pobres, sin encerrarse.

Demostremos gracias por estos dos nuevos presbíteros que nos regala el Señor, que vienen a amar a todos con el amor misericordioso del Buen Pastor y abandonándose con confianza plena al Sagrado Corazón de Jesús, que los ha elegido y les envía a servir y dar la vida. Son conscientes de que llevan este tesoro en vasos de arcilla, y que necesitarán de la gracia de Dios y del amor real de los fieles.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Confirmacions a Santa Eulàlia d'Encamp (Andorra)

El dia 13 de maig, memòria de la Mare de Déu de Fàtima, l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives va administrar el sagrament de la Confirmació a 11 joves i 1 adulta a la Parròquia de Santa Eulàlia de Mèrida d'Encamp al Principat d'Andorra.

A la seva arribada a la parròquia, l'Arquebisbe i Copríncep fou rebut pel Cònsol Menor de la parròquia, Hble. Sr. Joan Miquel Rascagnères, i pel Rector i Vicari episcopal, Mn. Antoni Elvira.

A la seva homília, l'Arquebisbe subratllà als joves confirmands com creure en Jesucrist, la fe, és un camí que s'ha d'anar descobrint i desenrotllant dia a dia, i que la força de l'Esperit Sant que rebien aquell dia, els havia d'ajudar per a ser testimonis de la resurrecció de Crist, que celebrem durant la cinquantesena pasqual. Els subratllà el sentit espiritual profund del salm responsorial proclamat en aquell dia: «Ets el meu fill, avui t'he engendrat», i animà els joves que es confirmaven a sentir-se sempre «fills i filles estimats per Déu», durant tota la vida, especialment en els moments més difícils o complicats.

Per més que equivoquem el camí, mai no deixem de ser «fills de Déu» gràcies al baptisme que un dia vam rebre i que ens va incorporar a l'Església. Glosant l'Evangelí proclamat en aquell dia, Mons. Vives animà els joves confirmats a confiar sempre en Jesús que és «camí, veritat i vida» ja que «ningú no arriba al Pare, si no hi va per Ell». Al final de la Missa, la parròquia regalà als confirmats un petit penjoll fet de fusta d'olivera de Betlem amb un colom de la pau i l'Arquebisbe un Nou Testament animant els joves a aprofundir en la lectura de la Paraula de Déu i en el seu coneixement de Jesús.

► **Reunió del Patronat de la Fundació Museu Diocesà d'Urgell.** El dia 13 de maig, a la Casa del Bisbat de La Seu d'Urgell, va tenir lloc la reunió ordinària del Patronat de la Fundació Museu Diocesà d'Urgell, que recentment havia estat renovat. Els membres van acceptar el càrrec i es va procedir a escollir el Secretari i l'Administrador de la Fundació en les persones de Mn. David Codina i Sr. Carles Martín.

Es va llegir i aprovar l'acta de la darrera reunió i l'Administrador va presentar al Patronat els comptes de la Fundació corresponents a l'exercici 2021 i el pressupost per al 2022, que es van aprovar. Es va informar de la inauguració de la Capella de la Pietat del Museu Diocesà d'Urgell, destacar la importància que suposa la col·lecció de 16 pintures sobre tela del segle XVI, procedents de la Catedral de Santa Maria d'Urgell, pintures que representen profetes i patriarques. La seva excepcionalitat rau en el fet que són una de les poques traduccions figu-

ratives que s'han conservat de la història antictestamentària de Jacob amb els seus dotze fills i tres profetes. La col·lecció destaca per ser la més antiga d'Europa d'aquests cicles pictòrics, datada el darrer terç del segle XVI. També es va planificar la propera temporada d'estiu pel que fa a les necessitats del Museu Diocesà i es va informar detalladament del que durant l'any 2020-2021 s'ha realitzat a nivell de conservació museística.

► **25è aniversari de professió religiosa.** La comunitat de residents i treballadors de la Residència de Sant Josep de La Seu d'Urgell i la Comunitat de les Religioses Germanetes dels Ancians Desemparats van celebrar, amb molt de goig i acció de gràcies, el 25è aniversari de la professió religiosa de la Gna. Justina Muñoz, membre de la comunitat de La Seu d'Urgell. Fou el dia 13 de maig, dins l'Eucaristia pasqual que va presidir l'Arquebisbe d'Urgell Joan-Enric i va concelebrar el Cape-

llà de la residència, Mn. Ignasi Narvarri, Vicari general. Després de l'homília, la Gna. Justina va renovar el seu lliurament a Déu i a l'Església, amb els vots de pobresa, castedat i obediència, dins el carisma de la Congregació de les Germanetes dels Ancians Desemparats, fundada per Santa Teresa de Jesús Jornet. Després l'Arquebisbe li posà al cap una corona de flors i li notificà, llegint-la, la benedicció que el Sant Pare Francesc li havia fet arribar. Fou una jornada de festa per a tots els residents i treballadors.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «L'amor fratern és com una palestra de l'esperit on dia a dia ens confrontem amb nosaltres mateixos i tenim el termòmetre de la nostra vida espiritual» (17 de febrer).

@Pontifex_es: «L'amor a Déu i al proïsme és el passaport per al cel. Els béns terrenals són pols que s'esvaeix, però l'amor que donem —en la família, en el treball, a l'Església, en el món— ens salvarà, romandrà per sempre» (18 de febrer).

@Pontifex_es: «L'Església és una família de germans i germanes amb el mateix Pare, que ens ha donat Jesús com a germà, perquè compreguem quant estima la fraternitat. I desitja que tota la humanitat arribi a ser una família universal» (19 de febrer).

@Pontifex_es: «Amb l'Esperit de Jesús podem respondre el mal amb el bé, podem estimar a qui ens fa mal. Així fan els cristians. Que trist és quan persones i pobles orgullosos de ser cristians veuen els altres com a enemics i pensen a fer la guerra!» (20 de febrer).

Càtedra de Pensament Cristià: «Cap a una societat de la cura»

La Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell, després de dos anys de celebrar-se de manera telemàtica, enguany es va poder tornar a organitzar de manera presencial. L'acte es va dur a terme a la sala d'actes del Seminari diocesà d'Urgell, el 14 de maig, presidit per Mons. Joan-Enric Vives. Van intervenir en aquesta 19a edició, el Dr. Javier de la Torre que parlà de «La cura del món»; la Dra. Ester Busquets, que tractà de «La cura dels altres»; i el coordinador de la Càtedra, el Dr. Francesc Torralba, amb la ponència «La cura d'un mateix».

A les salutacions inicials als assistents, l'Arquebisbe d'Urgell volgué destacar —precisament— la joia de poder-nos retrobar altre cop en persona i va apuntar alguns elements de reflexió sobre el tema de la jornada, «Cap a una societat de la cura», en el marc dels tres àmbits essencials: la cura del món, la cura dels altres i la cura d'un mateix. Mons. Vives va posar èmfasi en l'interès i la importància de la cura de l'altre i la dependència que tenim els uns dels altres en l'esfera de les nostres relacions. Després de la pandèmia de la Covid-19 amb sofriments, dolor, amb moments molts difícils per a moltes famílies però també mostres de solidaritat espontània, de sentiments de fraternitat sense límits, de sacrifici envers els més febles i, en definitiva, de caritat en el sentit més cristià de la paraula, és el moment de replantejar quin model de relacions podem establir amb el nostre entorn familiar, social i laboral. Així, la jornada va posar en el focus la nostra fragilitat i la rellevància que té l'ètica de la cura per a la nostra subsistència i per a la de les generacions futures. Com es va dir a la presentació, cal que tinguem cura del nostre ésser, de la naturalesa, de les institucions, del món, dels nostres vincles i dels valors que fonamenten la vida en pau i harmonia. Tenir cura és vetllar i protegir la realitat; és una forma d'estimació.

Els ponents

El **Dr. Javier de la Torre** parlà de la cura del planeta, la urgència de la sostenibilitat ambiental. Ho va fer parlant de la percepció humana del món, que aprecia esquerdes (pobresa, guerres...) en les situacions que viu. Necessàriament, la percepció de l'home és limitada i les persones no podem veure totes les esquerdes del món. Seguint el fil d'aquesta percepció se situen les percepcions de les esquerdes marcades per èpoques. A l'actualitat ens enfrontem al transhumanisme i als objectius 2030 en referència al desenvolupament sostenible. Aquests objectius són un marc referencial a diversos nivells.

La **Dra. Ester Busquets** va destacar, per començar, la vulnerabilitat humana que s'ha posat en relleu en els darrers dos anys, apuntant que cal posar en valor la cura dels altres. En aquest sentit, va articular el seu discurs a l'entorn de quatre eixos: la vulnerabilitat de les persones, la cura com a valor evangèlic, la continuïtat de la cura i, finalment, del millorament del que ja tenim, conclouent que la fraternitat és peça clau per tirar endavant.

El **Dr. Torralba**, coordinador de la Càtedra, va encarar la seva ponència desenvolupant l'aspecte de la cura d'un mateix. Per a Torralba la cura d'un mateix s'ha de distingir del narcisisme. Tenir cura de la nostra essència per poder atendre els altres no és narcisisme; més enllà de l'actitud autoreferencial que suposa el narcisisme, la preocupació hipertrofiada d'un mateix, hi ha, per contraposició, a la cura d'un mateix per poder tenir cura dels altres i del món. En aquest aspecte de la cura d'un mateix, hi ha dos elements a tenir en compte: el cos i l'ànima. Sovint es té en compte la dimensió corporal però poques vegades en la nostra societat la cura d'un mateix contempla la cura de l'ànima, del nostre esperit.

CÀRITAS D'URGELL

Donem Amor a mans plenes, curulles fins a vessar

L'Evangelí d'aquest diumenge, festivitat del Corpus, té com a paraula dinamitzadora el verb «donar». És així com Jesús diu als deixebles, que estaven desesperats per la molta gent que hi havia aplegada escoltant el Mestre i que tenien fam, «doneu-los menjar vosaltres mateixos». Com devien pensar els deixebles, també a nosaltres ens venen aquests pensaments: «Que ens ho fa difícil Jesús..., com podem donar quan no tenim?»

Quan hi ha tantes necessitats i mirem les nostres mans i les veiem gairebé buides; quan disposem de pocs recursos humans, econòmics, i fins i tot espirituals, per poder atendre tantes mancances socials. És aleshores que veiem d'on surt la força que omple l'Església i a Càritas. Tenim la força de l'amor! Una força que tot ho pot, i d'aquest amor en tenim a mans plenes, mans curulles fins a vessar.

Al text llucà, una vegada són cridats a ajudar als que ho necessiten, hi ha una mirada al cel, hi ha una confiança al Déu de l'Amor i de la Misericòrdia, que no es queda impassible davant les marginacions, les vulnerabilitats, la pobresa. Un Amor que ens fa instruments del seu amor infinit, i que demana la nostra implicació en el seu projecte de Vida. I és que és en això en el que consisteix ser cristià.

La Diada del Corpus és un recordatori que l'Església ens fa de la nostra tasca com a creients, com a compromesos a construir un món emmarcat en un veritable bé comú, en la fraternitat. Que no és només una paraula bonica per als discursos fàcils, sinó un terme en si mateix transformador. I en aquesta tasca transformadora hi ha, sens dubte, la feina de Càritas. Encara que, de vegades, com als deixebles de l'Evangelí, ens supera la situació, les dificultats... Som capaços: ens aturem, agafem aire i sabem mirar al cel i després a obrir les mans i el cor per donar.

Com diu la frase de la campanya de Càritas: «Som el que donem. Som amor», només així tindrem recursos per a totes aquelles persones que busquen una mica d'amor i ajuda per a les seves vides i per al seu futur, i així experimentarem —millor dit veurem— i viurem com, amb «cinc pans i dos peixos», n'hi ha per a tothom i encara ens en sobrarà. I no per acumular, sinó per continuar repartint.

I si mireu el cartell de la Diada del Corpus, entendreu que la felicitat està en l'estimar i en el compartir, i que els somriures fets des de la fraternitat ja estan transformant l'egoisme i el materialisme del nostre món.

Cada vegada queda menys, no defallim. Ell està amb nosaltres.

Mn. Jaume Mayoral

Delegat episcopal de Càritas

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

20. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [2R 17,5-8.13-15a.18 / SI 59 / Mt 7,1-5]. *Lleida*: □ Sant Lluís Gonzaga (Màntua, 1568 - Roma, 1591), rel. jesuïta. Sant Silverí, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg. germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor; santa Verge de la Consolata.

21. □ Dimarts [2R 19,9b-11.14-21.31-35a.36 / SI 47 / Mt 7,6.12-14]. Sant Lluís Gonzaga (Màntua, 1568 - Roma, 1591), rel. jesuïta. *Lleida*: □ Sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isà-

vena. Sant Adolf, bisbe; santa Deomètria, vg. i mr.

22. ■ Dimecres [2R 22,8-13;23,1-3 / SI 118 / Mt 7,15-20]. Sant Joan Fisher (1469-1535), bisbe de Rochester, card., i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'Estat, mrs. a Anglaterra; sant Paulí de Nola (Bordeus, 355 - Nola, 431), bisbe, ordenat prev. a Barcelona.

23. □ Dijous [Is 49,1-6 / SI 138 / Fets 13,22-26 / Lc 1,57-66.80]. Naixement de Sant Joan Baptista, fill de Zacaries i

Elisabet, parent i precursor del Senyor, patró de la diòcesi de Lleida i de Vic. Sant Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. salesià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. III).

24. □ Divendres [Ez 34,11-16 / SI 22 / Rm 5,5-11 / Lc 15,3-7]. Sagrat Cor de Jesús.

25. □ Dissabte [Is 61,9-11 / SI 1S / Lc 2,41-51]. El Cor Immaculat de la Verge Maria; Sant Pròsper d'Aquitània, bisbe; sant Guillem (†1142), abat; santa Oròsia, vg. i mr.

26. ■ Diumenge vinent, XIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [1R 19,16b.19-21 / SI 15 / Ga 5,1.13-18 / Lc 9,51-62]. Sant Pelai o Pelagi, noi mr. de la castedat, a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo; sants Joan i Pau (Joanipol), germans mrs.; sant David, ermità (s. V); santa Perseveranda, vg.; beata Magdalena Fontaine, vg. i mr. *Lleida, Tortosa, Sant Feliu de Llobregat i Urgell*: □ Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer (Barbastre, 1902 - Roma, 1975), prev. fund. Opus Dei.

El Cos i la Sang de Crist (C)

COMENTARI

«Doneu-los menjar vosaltres mateixos»

De vegades es presenta la missió de l'Església com la d'una gegantina ONG, que ha de socórrer totes les necessitats del nostre món. I en part és així. Llegim avui a l'evangeli que quan els deixebles li diuen a Jesús: *Acomiadeu la gent. Que vagin a passar la nit als pobles o a les masies del voltant i puguin trobar-hi queviures*, Jesús els contesta: *Doneu-los menjar vosaltres mateixos*. Aquesta és també la nostra tasca, no desentendre'ns de les necessitats dels nostres germans. Però després l'evangeli presenta la multiplicació de pans i peixos fent-nos recordar l'Eucaristia: *Prengué els cinc pans... alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els donava als deixebles*. Són les paraules que repetim abans de la consagració del pa i del vi. L'Església no pot oblidar que la seva missió és la d'oferir la plena salvació a l'home, el sentit profund de la seva existència que no es pot limitar mai al pa material. Necessitem la Paraula, necessitem l'aliment del seu Cos i de la seva Sang, necessitem la seva redempció: l'home no viu només de pa. *El pa i el vi que Melquisedec presenta a Abraham en senyal de benedicció ens fan recordar el pa i el vi de l'Eucaristia. És sacerdot del Déu Altíssim i beneeix Abraham i en ell tots els seus descendents*. No oblidem que l'Eucaristia és la nostra gran acció de gràcies a Déu. Pau ens recorda que l'Eucaristia és molt anterior a ell: *Aquesta tradició que jo he rebut, ve del Senyor: Jesús, la nit que havia de ser entregat, prengué el pa i dient l'acció de gràcies, el partí i digué: Això és el meu cos ofert per vosaltres... aquest calze és la nova aliança segellada amb la meua sang*. L'Eucaristia, presència real de Crist, Déu i home, que es lliura per amor a tots nosaltres, és aliment de la nostra vida cristiana, acció de gràcies al Pare, compromís amb el Regne de Déu, alegria pels tristos, fortalesa dels febles, garantia de vida eterna, comunió amb els germans...: no empetim el sentit profund de l'Eucaristia!

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 14,18-20)

En aquells dies, Melquisedec, rei de Salem, portà pa i vi. Com que era sacerdot del Déu Altíssim, beneí Abram amb aquestes paraules: «Que el Déu Altíssim, creador del cel i de la terra, beneixi Abram. Beneït sigui el Déu Altíssim, que ha posat a les teves mans els teus adversaris.» I Abram li donà el delme de tot el botí.

▶ Salm responsorial (109)

R. «Ets sacerdot per sempre, segons l'orde de Melquisedec.»

Oracle del Senyor el meu Senyor: / «Seu a la meua dreta, / i espera que faci dels enemics / l'escambell dels teus peus.» R.

Que el Senyor estengui lluny des de Sió / el poder del teu ceptre. / Impera enmig dels enemics. R.

«Ja eres príncep el dia que vas néixer, / tens la glòria sagrada des del si de la mare, / abans de l'aurora jo t'he engendrat.» R.

El Senyor no es desdiu del que jurà: / «Ets sacerdot per sempre, / segons l'orde de Melquisedec.» R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 11,23-26)

Germans, aquesta tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres ve del Senyor; Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat prengué el pa, i, dient l'acció de gràcies, el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això per celebrar el meu memorial.» Igualment prengué el calze, havent sopat, i digué: «Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meua sang. Cada vegada que en beureu, feu-ho per celebrar el meu memorial.» Així, doncs, cada vegada que mengueu aquest pa i beveu aquest calze anuncieu la mort del Senyor fins que torni.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 9,11b-17)

Un dia Jesús parlava del regne de Déu a la gent i curava els qui en tenien necessitat. Veient que començava a fer-se tard, els dotze anaren a dir-li:

«Acomiadeu la gent. Que vagin a passar la nit als pobles o a les masies del voltant, i puguin trobar-hi queviures; aquí és un lloc despoblat.» Jesús els digué: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos.»

Els respongueren: «Només tenim cinc pans i dos peixos. ¿Hem d'anar nosaltres mateixos a comprar menjar per a tota aquesta gentada?» Tots plegats eren uns cinc mil homes.

Ell digué als deixebles: «Feu-los seure en grups de cinquanta.» Els deixebles ho feren i tothom s'assegué. Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els donava als deixebles perquè els servissin a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves de les sobres.

▶ Lectura del libro del Génesis (Gén 14,18-20)

En aquellos días, Melquisedec, rey de Salén, sacerdote del Dios altísimo, sacó pan y vino, y le bendijo diciendo:

«Bendito sea Abrán por el Dios altísimo, creador de cielo y tierra; bendito sea el Dios altísimo, que te ha entregado tus enemigos». Y Abrán le dio el diezmo de todo.

▶ Salmo responsorial (109)

R. Tú eres sacerdote eterno, según el rito de Melquisedec.

Oráculo del Señor a mi Señor: / «Siéntate a mi derecha, / y haré de tus enemigos / estrado de tus pies.» R.

Desde Sión extenderá el Señor / el poder de tu cetro: / somete en la batalla a tus enemigos. R.

«Eres el príncipe desde el día de tu nacimiento / entre esplendores sagrados; / yo mismo te engendré, desde el seno, / antes de la aurora.» R.

El Señor lo ha jurado y no se arrepiente: / «Tú eres sacerdote eterno, / según el rito de Melquisedec.» R.

▶ Lectura de la primera carta de san Pablo a los Corintios (1Cor 11,23-26)

Hermanos: Yo he recibido una tradición, que procede del Señor y que a mi vez os he transmitido: que el Señor Jesús, en la noche en que iba a entregarlo, tomó pan y, pronunciando la Acción de Gracias, lo partió y dijo: «Esto es mi cuerpo, que se entrega por vosotros. Haced esto en memoria mía». Lo mismo hizo con el cáliz, después de cenar, diciendo: «Este cáliz es la nueva alianza en mi sangre; haced esto cada vez que lo bebáis, en memoria mía. Por eso, cada vez que coméis de este pan y bebéis del cáliz, proclamáis la muerte del Señor, hasta que vuelva.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 9,11b-17)

En aquel tiempo, Jesús hablaba a la gente del reino y sanaba a los que tenían necesidad de curación. El día comenzaba a declinar. Entonces, acercándose los Doce, le dijeron: «Despide a la gente; que vayan a las aldeas y cortijos de alrededor a buscar alojamiento y comida, porque aquí estamos en descampado». Él les contestó: «Dadles vosotros de comer». Ellos replicaron: «No tenemos más que cinco panes y dos peces; a no ser que vayamos a comprar de comer para toda esta gente». Porque eran unos cinco mil hombres. Entonces dijo a sus discípulos: «Haced que se sienten en grupos de unos cincuenta cada uno». Lo hicieron así y dispusieron que se sentaran todos. Entonces, tomando él cinco panes y los dos peces y alzando la mirada al cielo, pronunció la bendición sobre ellos, los partió y se los iba dando a los discípulos para que se los sirvieran a la gente. Comieron todos y se saciaron, y recogieron lo que les había sobrado: doce cestos de trozos.